X. 12 IX 1[illegible]

PROLETAREN.

Anarkistisk Organ for Skandinavien.

Redaktionen:
Lille Enghavevej 11 A, 1. S.
Aabent hver Aften fra 7 8.

Udgaar hver 14de Dag.
Koster 35 Øre Kvartalet, 5 Øre pr. Nr.

Ekspeditionskontor:
Saksogade 61, 5. S.
Aabent hver Aften fra 6—9 og
Søndag Form. fra 10—12.

Nr. 1. | Søndag den 2. Februar 1896. | 1. Aarg.

Alle anarkistiske Blade opfordres til at sende Bytte-Exemplarer til vor Expedient: J. Møller, Saxogade 61, 5. København, V.

Alle anarchisti-che Blättern werden aufgefordert Tausch-Exemplaren an unser Expedient: J. Møller, Saxogade 61, 5, Kobenhavn, V., zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes anarchistes exemplaires d'èchange envoyer apres l'adresse: J. Møller, Saxogade 61, 5, København. V.

All communications, exchanges etc. for Proletar to be adressed to our expedition: J. Møller, Saxogade 61, 5, København, V.

Abonnementsprisen for Januar Kvartal er 25 Øre.

Til Læserne!

De anarkistiske Idéer er kun kendt i en ganske ringe Udstrækning af den skandinaviske Befolkning. En Idè som Anarkismen bør imidlertid kendes af alle, og det bliver da dem, der har forstaaet denne Idè, der maa sørge for, at dette sker i saa stor en Udstrækning som vel muligt.

Med nærværende Numer af „Proletaren“ begynde vi derfor Udgivelsen af et Organ, hvis Opgave det vil være at udbrede de anarkistiske Idèer i Skandinavien.

Denne Opgave er ganske vist ikke saa let, da der vel neppe nogen Steder hersker saa megen Uklarhed og saa mange hjernefordrejede Anskuelser om Anarkismen, som netop her. De borgerlige Blade — (Arbejderbladene ikke undtagne) — har mere end en Gang kaldet disse Idèer for Hjernespind, og dem, der søgte at udbrede dem, for modne til Galehuset. Med Ordet Anarkisme, siger man, forstaaes Lovløshed, det vil sige: Planløshed — „Uorden“, baade med Hensyn til Produktionen og Produkternes Fordeling, og det nuværende Samfund er egentlig anarkistisk, Anarkisterne ere lejede Spioner, Politiets Hjælpere, osv.

Nu, i et saadant Bjerg af Løgn og hjernefordrejende Anskuelser, er det vel svært at skaffe Klarhed, men dog, det maa og skal gjøres, og sikre paa, at Sandhed og Retfærdighed, trods alt, dog tilsidst baner sig Vej, gaar vi fortrøstningsfulde til Værket. „Proletaren“ vil kæmpe for Grundlæggelsen af et Samfund, hvori Menneskets Lykke er det Første og Sidste, et Samfund uden Herrer og Trælle, uden Undertrykkere og uden Undertrykkede, og bekæmper derfor alle Institutioner, alle Idèer, alle Partier og Seckter, som med eller mod deres Vilje træder hindrende i Vejen for et saadant frit Samfunds Indførelse „Proletaren“ vil bekæmpe alle falske og løgnagtige Anskuelser, alle Fordomme, (nedarvede eller erhvervede) Den vil anholde og paa det skarpeste kritisere alle frihedsfjendtlige Tendenser og alle Bestræbelser, som gaar ud paa at indskrænke den fri Udvikling af Individets og Massernes aandelige og materielle Velfærd, ligegyldig fra hvem de kommer. Med sit Had vil „Proletaren“ forfølge al Ondskabsfuldhed og Undertrykkelsesgalskab, Hykleriet og Slavesindet.

Forblindelsen vil vi beklage.

„Proletaren“ vil være Ven med enhver Frihedsbestræbelse, med enhver, der ærligt og oprigtigt vil virke for at skaffe Folket Lys, Luft og Brød.

Enhver Medarbejder, saavelsom Bladets Redaktør, vil, uden Hensyn til afvigende Meninger, kun gengive deres Anskuelser over Maal og Midler og over Dagens vigtigste Spørgsmaal. Ingen Mening vil blive undertrykket.

„Proletaren“ vil bestemt bekæmpe alle Skinreformer og alle Halvheder, hvis Opgave det kun er, at indpuste nyt Skinliv i gamle, lykke- og frihedsfjendtlige Systemer. Den vil bekæmpe alle Forsøg paa at fylde Maven, for at faa det rebelske Hjerte til at tie. Paa det religiøse Omraade, vil „Proletaren“ bekæmpe alle paa Overtro hvilende Religionssystemer; for os er Religionen ingen Privatsag — nej — kun den religiøse Overbevisning vil vi betragte som saadan, men ogsaa paa dette Omraade maa der skaffes Oplysning.

„Proletaren“ er Fjende af al Autoritetstro og Ven af enhver selvstændig Tænkning og Handling, da kun dette kan danne Grundlaget for sand Menneskelykke. „Proletaren“ kan kun kæmpe med Ordet, men den vil søge at gjøre Ordet frugtbringende, ved at opmuntre til fri, modig og energisk Handling

Indret enhver sit Liv i Overensstemmelse med sin Overbevisning og sine naturlige Kræfter; i den Retning kan der allerede nu, i det bestaaende Samfund, udrettes meget. Træd ud af Statskirken, naar man ikke er religiøs anlagt. Bekæmp paa det kraftigste alle Forsøg paa at befæste de bestaaende Stats- og Autoritetssystemer. „Proletaren“ vil altid gaa foran i saadanne Spørgsmaal og forsøge at angive den rigtige Vej. Støt de alt bestaaende virkelige Kamporganisationer (faglige etc.) og opret nye, selvstændige, af Stat og Autoriteter uafhængige Organisationer, hvorved de Undertrykte og Nødlidendes Selvstændighedsfølelse kan udvikles.

Allerede i det nuværende Samfund maa man arbejde paa at skabe det økonomiske Grundlag for det frie, anarkistiske, kommunistiske Samfund, og derfor maa Arbejderklassen slutte sig sammen i økonomiske Grupper, saasom: Forbrugs- og Produktiontfællesforetagender, hvorved Solidariteten og Selvstændighedsfølelsen fremmes, ligesom de kan skabe bedre Livsstillinger allerede nu i det bestaaende Samfund og derved gjøre os mere kampdygtige. Lad Fra-

sernes og Slagordenes Tid være forbi, og lad os ved fri, ubunden Tænkning komme til fuld Klarhed over alle Spørgsmaal, over alle Idéer, som har Menneskehedens Lykke til Formaal. Bort med Snæverhjertetheden, bort med de foruddannede Meninger, bort med Hykleriet og Humbugen, bort med alt unødvendigt Had og Fjendskab, lad en ærlig og oprigtig Stræben samle os til fælles, energisk Kamp mod ethvert Herredømme, til Kamp for et frit, herredomsløst Samfund, hvori Menneskene endelig kan aande frit, fri for alle Baand, hvor Maalet: Lykke og Tilfredshed for Alle, er naaet.

Og nu, alle I, som vil være med til at arbejde for dette Formaal, alle I, som sukker og lider, alle I, som af Jordens Skød frembringer alt det, som kan skabe Lykke og Velvære, alle I, som har Hjerte og Følelse for de Ulykkelige, slut Eder om „Proletaren", skriv i „Proletaren", og virk for dens Udbredelse i hele Skandinavien, og den anarkistiske Idé vil trænge frem, trods alt.

Anarkistisk Kommunisme.

Naar man gaar ud fra den Grundsætning, at alle tilstedeværende Rigdomme er frembragt af Naturen og af alle tidligere og nuværende Generationers Arbejde og at det enkelte Menneske selv kun opnaar Dygtighed ved sine Omgivelser, d. v. s., igennem Samfundet, kommer vi til den Slutning, at ogsaa alle disse Rigdomme tilhører hele Menneskeheden og at ingen enkelt har Ret til at kalde nogetsomhelst for sin Ejendom; derfor er vi Kommunister. Men da Naturen ikke har skabt Nogen med Forrettigheder, men sætter alle Individer i Verden paa samme Maade og skabt af samme Stof, saa forlanger vi for alle de samme Rettigheder; at intet Menneske udøver Avtoritet over et andet eller andre Mennesker og er derfor antiavtoritære eller Anarkister; det vil sige, vi tilstræber et Samfund uden Herredømme, et Samfund, hvori Individets Frihed er sikret.

Fremsætter man nu af og til disse Ideer blandt Bekendte og i Selskabskredse overvældes man tidt med de mest komiske Spørgsmaal. „Ja," siger En, „naar nu Enhver kan gøre hvad han vil, og jeg er i Besiddelse af en Bolig, som en anden imidlertid ogsaa synes om, og naar han nu er den stærke og fordriver mig, hvor kan jeg saa skaffe mig min Ret, naar der ikke er nogen Avtoritet, nogen Regering? Eller jeg har en smuk Frakke eller en anden don Genstand, og han, den stærkere, fratager mig den, hvad saa?"

En anden mener: „Her er en rig, frugtbar Egn, hvor Indbyggerne har i Overflod af alt, men de vil ikke afstaa noget til en fattigere Egns Befolkning, hvorledes skal dette reguleres uden Avtoritet, uden Regering?"

En tredie spørger: „Hvad skal der gøres ved dem som ikke vil arbejde? Er disse ikke (naar man tillader dem den fri Nydelsesret) ligesaa godt Udbyttere som dem, vi nu har og som vi vil have afskaffet?"

Nu, vi er naturligvis ikke Profeter og kan derfor ikke i Detaillerne nøjagtig anskueliggøre det fremtidige Samfund saaledes som det vil blive; dog kan vi danne os en Idé derom, naar vi lægger alt det til Grund for vore Betragtninger, som nu til Dags saa temmeligt anerkendes som fornuftigt.

Som en almindelig Grundsætning gælder for Tiden allerede det Ordsprog, som siger: Den, der kommer først til Mølle, faar først malet. Gaar vi f. Eks. ind paa et Hospital, saa kan vi bemærke, at Patienten fremstilles for Lægen i den Rækkefølge, som han er kommen, og dette finder man dog for fuldstændig i sin Orden, tiltrods for, at man extra ved Nr. er forhindret i at trænge sig frem foran de andre, og noget lignende kan man se ved mange andre Lejligheder.

I Fremtiden vilde man finde det for ligesaa selvfølgeligt, at den, der var i Besiddelse af en Bolig, en Frakke eller en anden Genstand uhindret fik Lov til at benytte alt dette. Det vil næppe falde nogen ind at opfordre en anden til at romme sin Bolig eller til at trække sin Frakke af eller at udlevere en anden Genstand, som begge synes om, naar alt dette (og overhovedet alt, hvad man behøver til Livsopholdet) dog paa andre Steder staar til Raadighed for Vedkommende.

Ved Samfundslivet har Menneskene dog lært at respektere hinanden saa meget, at man ikke, uden at Forholdene tvinger dertil, forgriber sig paa sine Medmennesker.

Hvad nu det andet Spørgsmaal angaar, saa vilde dette, at Indbyggerne af en Egn, som havde i Overflod, ikke vilde udlevere noget af det overflødige til en anden Egns Befolkning, som manglede, kun kunde tænkes, naar Egnens Beboere stod i Fjendskab til hinanden, som det nu tidt er Tilfældet, hvor den ene Nation (ophidset af de Herskende) med Mordvaabnet i Haanden kæmper mod den anden, og ved Sult og andre Midler søger at tvinge dem til Overgivelse.

Folket selv vilde uden disse Ophidselser ikke være fjendske mod hinanden og vil derfor heller ikke være det i Fremtiden, men føle sig som Brødre.

Til Trods herfor tror vi imidlertid at vi tør antage, at en saadan Udjævning af Nøden ved Næringsmidler, slet ikke saa ofte vil være nødvendig, som mange forestiller sig det.

Englands Befolkning t. Ex., vilde uden Tvivl lide Hungersnød, dersom Produktionens Kvantum i Fremtiden ikke vilde overstige det nuværende, og der ingen Indførsel fandt Sted. Men det er statistisk paavist, at dersom alt Land blev rationelt opdyrket og frugtbargjort, vilde der derved kunne skaffes saa mange Levnetsmidler tilveje, at en 10 Gange saa stor Befolkning, som den nuværende, vilde kunne tilfredsstilles.

Endvidere kan man af gode Grunde forudsætte, at Menneskene ville samle sig mere i de frugtbare Egne og forlade det øde Land, (saalænge Jordens Befolkning ikke havde tiltaget altfor kolossalt), for derved vilde der være opnaaet en stor Arbejdsbesparelse. Det vil saaledes efter vore Anskuelser slet ikke være nødvendigt at producere for Udførsel, (Metaller og Træ dog undtagne).

Men her støder vi atter paa et Spørgsmaal, nemlig dette: Hvorfor skulde en Egns Befolkning, som havde Næringsmidler i Overflod, endnu tilmed plage sig med at grave Erz og forsende det til Folk i fjærne Lande?

Var det ikke i et saadant Tilfælde det fornuftigste, at man stillede Minerne til disse Folks Raadighed og lod dem komme for selv at grave Erz? Egentlig har de jo den samme Ret dertil, som de Indfødte, da dog alle Naturens Goder maa betragtes som universalt Fælleseje. Menneskene behøver imidlertid ikke at bekrige hinanden derfor, da der foreløbig er i Overflod af alle disse Stoffer, og den menneskelige Opfindelsesaand nok senere, naar de vare udtømte, skulde vide at finde Erstatning.

Endeligt ville vi betragte det som højst ufornuftigt, om t. Ex. Portugiserne, som hidtil, vilde sende deres Portvin til England og selv nøjes med Vand eller andre daarlige Drikkevarer.

Fornuftigere er det da, at man i et hvilket somhelst Land lever af de Produkter, der frembringes i Landet, efter at Produktionen saa meget som muligt er indrettet i Overensstemmelse med den almindelige Fornødenhed.

Og da der i Fremtiden, i Modsætning til nu, vil være bedre Lejlighed for Menneskene til at bevæge sig over hele Jorden, saa kunde de, alt efter deres Ønsker, komme i Besiddelse af de mest forskellige Nydelser, trods Nedgangen i Ind- og Udførsel

Det tredie Spørgsmaal, angaaende dem, der ikke vil arbejde, vil blive gjort til Genstand for en selvstændig Artikel i et senere Numer.

Tilintetgør Tanken om, at I ere Slaver!

Den største Del af Menneskene ere Slaver, ikke alene paa det økonomiske, men ogsaa paa det aandelige. Igennem det feudale, og ifølge det kapitalistiske Udbytningssystem, er den meget overvejende Del af Befolkningen naaet dertil, at de, unden videre Eftertænken om hvorfor og hvorfra deres Nakke blev bøjet under Aaget, af Undertrykkelse og Udbytning osv, at de stiltiende og taalmodig lader sig udpresse og mishandle

Med studsende Forundring ser vi, hvorledes Menneskene ere forfaldne til den uvirksomme „Fatalisme" (en uundgaaelig Tilskikkelse). De betragter det af deres priviligerte Menneskebrødre til dikterte Mishandlinger og dermed følgende Elendighed, som noget, der ikke lader sig forandre, og endog naar de tildels mærker de Fodspark, der bliver tildelt dem, saa reagerer de ikke, men vanker med dyb Ærbodighed deres tornefulde Vej.

Tankeløst gaar Gennemsnitsproletaren til sit Dagværk, tankeløst rakker han sig af, Dagen over. Tankeløs og udmattet slæber han sig hjem om Aftenen til sin Bolig eller rettere Sovested.

Tankeløs staar han ved sit Arbejde i den skumle Fa-

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

brik, et glansløst Blik kaster han ud paa Gaden til dem, som spadserar i den friske Luft og det dejlige Solskin.

Tankeløs glæder han sig over af se sin Udbytters smagfuldt udstaferede, rødmussede Barn, i Følge med dennes Guvernante, spadserer forbi. Han tænker ikke efter, hvorfor han er fordømt til at tilbringe hele sit Liv i denne dræbende, giftige Fabriksluft

Han tænker ikke paa sine egne Børn, ved Synet af Bourgoisbarnet, ikke paa sine egne sygelige og forkrøblede Væsener, som kun er indhyllet i Pjalter, og paa sin Hustru, hvis Kræfter daglig bliver fortæret af et møjsommeligt Arbejde. Det forekommer ham kun som en Last.

Vanen har afstumpet hele Menneskets Følelseskraft, de ser kun Udbytning og Undertrykkelse omkring dem. De lærer i Skolen, i Kirken, og rundt omkring. at det stadig har været saaledes — og som Følge deraf altid maa blive saadan — og dermed hører de Undertryktes Philosofi op, derpaa strander Tilløbet af nye Idèer, revolutionære og revolutionerende Tanker.

„I Dit Ansigts Sved skal Du æde Dit Brød — — —“ Altsaa, Du, Adams Efterkommer, arbejd, slid og slæb, det er Arvesyndens guddommelige Forbandelse.

„Enhver Mand er Øvrighedens Undersaat, thi den er indsat af Gud.“ Derfor buk Dig, hold Mund og kys den Haand, som slaar Dig.

Paa disse vanvittige, kristelige Bibelord, som i forskellige Variationer hersker over Menneskenes saakaldte Samfundsliv, strandede hidtil ethvert Forsøg paa at gjøre det opadstræbende Menneske tilgængelig for befriende Tanker.

I hele Folkelivet, indtil den yderste Grænse, mærker man Slaveaanden hos Menneskene. Den gudelige og statlige Autoritet overføres paa Guds Repræsentanter og Statens Embedsmænd sikrer dem en vidtudstrakt Autoritet i det offentlige Liv.

„Paa hver Gensdarms Pande ser man Sporene at den Olie, som Monarken er salvet med.“

Denne interessante Udtalelse af den russiske Revolutionære Alexander Herzen, illustrerer fortræffelig den Autoritetsfølelse og Slaveaand, der har bemægtiget sig den store, brede Folkemasse.

Paa Gaden forsøger en Betjent at anholde en Mand, der tilhører Proletariatet. Den samme er villig til at følge med „Statsmagtens Repræsentant“, men modsætter sig dog alligevel, paa Grund af, at Betjenten vil tage ham i Frakkekraven. Da træder ud af den omstaaende Kreds, Arbejdere, Proletarer, der straks er villige til at understøtte Betjenten med at slæbe deres Lidelsesbroder, paa en raa og voldsom Maade, paa Stationen

Hvem har ikke set saadanne Billeder af Folkelivet, og paa hvem har da et saadant Skuespil ikke gjort et forbitret Indtryk, som om Halsen skulde snøre sig sammen, som om den sad i en Skruestik.

Den Slags Sandheder kaster et blændende Straalelys paa de Undertryktes slaviske Underdanighed. Igennem Vanen ere Lemmerne blevne saa vante til at bære Lænkerne, at de ikke mærker Trykket af Jernet. Igennem den lange Nat, det økonomiske og aandelige Slavebaand, er en stor Del Mennesker bleven ukendt med den af Sollys omstraalede Frihedstanke.

For dem synes Frihed som noget helt umuligt, som noget, der slet ikke kan komme i Betragtning; i bedste Tilfælde synger han en skumrende Sommeraften sentimentalvemodig: „Frihed, Du Nordens kække Mø“, men det virksomme Sind til Befrielse, den revolutionære Selvfølelse, den mangler.

Da træder Anarkismèn frem paa Skuepladsen, en ny og mægtig Stræben har udviklet sig, men Massen er endnu ikke bleven besjælet af den, men alligevel dukker her og der i Samfundet mange Friheds-Apostler op, som i Ord og Gerning prædiker Ideal-Læren, De styrter de gamle Guder i Støvet. Og om ogsaa den store Proletarhær i sin Helhed er undfanget af blinde Fordommè og Ligegyldighed og er ere fjendtlige overfor den nye Lære, saa ser man dog stadig, at Tilhængernes Tal vokser, og at Anarkismen skrider i et rask Tempo fremad

Institutionerne, som omfatter den herskende, den borgerlige Samfundsklasse, Staten, Kirken og Ejendomsbesidderne samt deres Organer, ser at deres Eksistens er truet og søger med alle mulige Midler at udskyde deres Undergang.

Forfølgelser og Forholdsregler imod Anarkisterne, det er den sidste Kraftanstrengelse det borgerlige Samfund for Tiden gør. Det ere jo endnu kun, sørgelig nok, i Stand til at kunne fordærve et Antal Personer, men aldrig ere de i Længden i Stand til at kunne støtte eller opretholde det borgerlige Samfund. *Slavefølelsen hos Folket begynder at forsvinde*, det viser de Opstande og Harmen imod de herskende Klasser, som saa godt som overalt i den civiliserede Verden gør sig gældende.

Og efterhaanden som Autoritetsfølelsen forsvinder og Menneskeligheden er besjælet af Frihedstanken, den ventende Folkelyksalighed, og at den Idè, som er opstaaet igennem den anarkistiske Propaganda, har fortæret Resterne af vore kvalfulde, magthaveriske Tilstande, saa er Jordbunden bleven frugtbar til at en fri Slægt kan opvokse og blomstre og den er ikke trykket under Tvangs-Slaveaaget, intet Produkt af det økonomiske og aandelige Slaveri, men selvstændig i Virken og Tænken.

Oversat af Viva voce.

Arbejd.

„I Dit Ansigts Sved skal Du æde Dit Brød!“ Saaledes skal det første Arbejds-Budskab have lydt her paa denne vor syndige Jord. Som en Gengældelse, en Hævn, er Arbejdet kommen over os, og som en Straf skal denne Byrde hvile paa os i alle vort Livs Dage, knugende os ned i Støvet, ydmygende vort hoffærdige Sind. Et Trældommens Mærke er Sveddraaberne, der triller ned ad vore Ansigter, naar vi have taget kraftigt fat for os selv, vore Medmennesker, og dermed for hele Samfundet. Fornedrelse og Vanære kaldet, og et Forbandelsens Tegn er det, fordi vi Proletarer stadig er nødsaget til at staa i Kapitalistens Trædemølle for at opretholde vort eget Liv med en lille Sulteløn, for derigennem at opretholde Samfundets Dovenkroppe, Bourgeoisiet, som lever i Overflod og Overdaadighed, hvis hele „Arbejde“ kun bestaar i at give tyranniske Ordrer til sine Slavevogtere.

Vaagn op, til Arbejd! er vor bekendte Morgensang, naar vi efter en Nats utilstrækkelige Hvile paa et haardt og daarligt Leje drager ud af en Søvn, hvis lyse Drømme maaske er den eneste Lykke vi har her i Livet. Til Arbejd! lyder det fra Dampfløjterne og fra Fabriksklokkerne med en spottende Tone, naar vi i den tidlige Morgenstund gaar paa vort Arbejde, lige til vi høre Porten blive smækket i for os. Arbejd! saaledes staar der skrevet i Formandens gnavne Ansigt; Kammeraternes sagtmodige „Godmorgen“ har den samme Ordlyd, — Maskinens Stønnen, Remmenes Klapren paa Skiverne, Damphammerens Dundren, Lyden af de mange Hammerslag, Lyden af de mange Filstrøg, Raab osv., — alt dette synes at samle sig til en eneste Lyd. et eneste gentagende Raab — „Arbejd“; adlydes ikke Parolen fuldt ud, da slynges Sultepidsken henover den Synders Hoved, som har været opsætsig, — i Form af et Afskedsbevis.

Altid arbejd, altid slid, ingen Ro og ingen Hvile, vort Legeme opslides stadig af den lange, møjsommelige Arbejdstid og vor Aand sløves af Legemets nerveopslidende, mekaniske Bevægelser. Ja, Aanden burde overflødiggøres, for den piner os blot i det nuværende Samfund.

* * *

Og dog ligger der i Ordet „Arbejd“ en Benævnelse paa det virkelige naturlige Liv. Et Liv uden Arbejde, er det samme som et Liv i Døden; Arbejdet bør betragtes som en Livsfornødenhed og samtidig en Adspredelse. Hele Naturen er et eneste Arbejde, Naturlovens harmoniske, aldrig fejlslaaende Arbejde; der hvor Harmonien hersker, er Arbejdet en Velsignelse, men Disharmonien kan gøre Arbejdet til en Forbandelse og selvfølgelig hele Livet.

Men Arbejdets Frugter hvad er de? Vi véd, at Dagen er lang og tung, vi véd, at Dag efter Dag, Aar efter Aar, forfærdiger vi Ting for andre, som vi selv saa haardt trænge til, men vi maa undvære det, vi som arbejder, vi som opretholder hele Samfundet, som Følge deraf ere vi de virkelige Mennesker i den fulde Forstand

Arbejdets Frugter! Hvis vi vil undgaa at se dem, da maa vi drage dybt ind i vore Skove, langt ind i Afrikas Sandørkener eller ud paa det vilde Hav. Hvorhen vi ellers vender os, ser vi de pragtfulde Paladser, udenpaa flot udstyrede, indeni fint møblerede med alle mulige Luksusgenstande, — men bor vi dèr? Og de fine Ekvipager, kører vi i dem? Nej, nej og atter nej, vi som ere de virkelige Mennesker, vi bor ikke i de flotte Paladser, vi maa nøjes med et elendigt 1-Værelses-Hummer i en Bagbygning, hvor der aldrig kommer hverken Lys eller Luft, indenfor hvis Vægge der altid hersker den største Nød, Savn og Elendighed, hvor der imellem Aar og Dag mange flere Mennesker dør af Sult, end nogen tænker sig. Hvem har opført de flotte Paladser, og hvem har forfærdiget de kostbare Ekvipager? Det har vi, vi Proletarer, men Samfundets Dovenkroppe, Bourgeoisiet, har sat sig i Besiddelse af alle

Samfundets Goder, de have berøvet os Retten til at nyde, men derimod givet os Tvangen til at yde.

Her i Naturen gives der kun et Væsen, der lader sig bedrage, og det er nemlig Mennesket. Naturen selv lader sig ikke bedrage, snyder vi Jorden for dens Bearbejdelse, da snyder den igen med Udbyttet Forsøger vi at snyde Arbejdshesten for Foder, da vil den ikke arbejde. Kun Proletariatet lader sig bedrage og udsuge af Udbytterne. Hvis vi vilde gøre det samme, som selve Naturen, da bestod det nuværende Samfund, som kun opretholdes af Løgn og Dumhed, ikke en eneste Dag længere, men Mennesket er et godmodigt Væsen.

Et nyt Syn har altid Vanskelighed ved at bane sig Vej. Som alt Nyt finder ogsaa dette Syn Modstand, men det maa have Modstand; først ved at arbejde sig gennem Modstand, kan en Sandhed vinde frem til Anerkendelse.

Mis

Anarkismens Filosofi.

Anarkismens Filosofi indesluttes i dette ene Ord „Frihed“, og dette ene Ord er omfattende nok til at indeslutte alle andre Ting i sig. Anarkismen sætter ikke nogen Skranke for Forskningens Tanke, overhovedet ikke for nogen som helst Form af det menneskelige Fremskridt; den betragter ikke noget som saa sandt og bestemt, at fremtidige Opdagelser ikke kunne bevise dens Urigtighed deraf; den har kun et eneste uforanderligt og ufejlbart Motto: „Frihed.“ Frihed til Opdagelse af mulig Sandhed, Frihed til Udvikling, Frihed til et naturligt og urkraftigt Liv. Andre Filosofier sammensættes af krystaliserede Ideer af Grundsætninger, som man har taget tilfange mellem Katetrene, tvungen og stedse holdt dem for hellige til at de skulde forstyrres gennem en nøiagtig Prøvelse. Der er sat Grænse for ethvert andet filosofisk System, en imaginær (indbildt) Linie, udover hvilken ingen Folkeaand vover at trænge, af Frygt for, at nogensomhelst Yndlings-Idè skulde forsvinde som Mythes Fabel. Men Videnskaben er ubarmhjertig og kender ingen Ærefrygt; thi dens Embede er at være saaledes og ikke andet, Opdagelserne og paafølgende Slutninger fra i Dag blive ofte ophævede den næste Dag. Anarki bevogter Videnskabens Porte, den er Ceremonimester for alle Sandhedsformer. Anarki vil bortfjerne alle Skranker mellem det menneskelige Væsen og den naturlige Udvikling, det vil afklæde alle Jordens naturlige Hjælpekilder, alle kunstige Indskrænkninger, for at Legemet kunde ernæres normalt og Verdenssandheden befries for alle Fordommens og Overtroens Lænker, Menneskehedens Udvikling paa harmonisk Maade. Derfor er den det stik modsatte af alle Tvangs- og Voldsidéer, den hader enhver Form af Tvang fordi den hævder Individets Ret, den hader saavel den autoriserede, nationale Tvang, som ogsaa den uansvarlige, enkelte Person. „Ja, men hvorledes“ — kunde maaske mange spørge — „sætter I Eders Forsvar for Vold og Revolution i Samklang med Eders fredelige Filosofi?“

For alle, som er fortrolige med Verdenshistorien, maa det staa klart, at i den kommende Omvæltning, enten vi er med eller imod, vil Vold dog blive anvendt. Vi ere dog berettiget til at forberede Folket derpaa, da vi daglig ser, hvorledes der bliver brugt Vold overfor os, for at opretholde „Ordenen,“ som hellere burde kaldes Uorden. Enhver Institution, som bringer Menneskeheden Uretfærdighed, kan kun holde sig ved Vold og Trusler, og derpaa mangler det ikke. Velfyldte Arsenaler og fortræffelig indøvede Regimenter ere Pillerne for Kastevæsenet og Monopolet støtter sig til Domstolenes og den besiddende Klas:s Magt, Et gennem Love autoriseret Tvangssystem gjør Indgreb i Menneskets personlige Rettigheder og øver Vold mod de naturlige Kræfter. Det træder hindrende imellem Mennesket og Naturlovene, og fra den fra Regeringens Side udøvede Tvang, stammer al Fattigdom, Elendighed og Forbrydelse og den i det menneskelige Samfund bestaaende Forvirring. Vi ser derfor ganske tydeligt, der gives virkelig materielle Skranker, som spærre os Vejen, og disse Skranker vil falde. Kunde vi haabe, at de vilde forsvinde af sig selv, eller kunne ophæves gennem Bøn og Stemmeafgivelse, saa ville vi give os tilfreds med at vente, stemme og bede. Dog de staar der, ligesom truende Klipper, mellem os og Frihedens Land, medens Fortidens mørke Kløft staar gabende fuldt af svære, haarde Kampe bag os. Vel ville de blive knuste af deres egen Vægt, Tidens Tand vil hensmuldre dem, men dog ville vi løbe Fare for at blive knuste og begravede af dem, naar vi staa rolig for at vente paa deres Fald.

Og hvorledes er det nu med hin skimtende Fremtid bag de truende Klipper, som er saa prægtig og glandsfuld at — — — sig det er en Drøm. Det er ingen Drøm, det er en Virkelighed, blottet for alle hjerneforbrændende Frembringelser, fri for Trone og Skafot, Præstehuer og Gevær. Det er Natur, som handler efter sine egne, inderste Love med alle dens Forbindelser; det er en Tilbagevendelse til de første Originalprincipper, thi var ikke alt Vand, Land og Lys frit, inden Regeringen antog Skikkelse og Form? I det kommende, frie Samfund ville vi endnu en Gang glemme at tænke paa saadan noget, som „Besiddelse.“ Hin Fremtid er sand og sandfærdig, og vi som Generation vokse ind i den. Den samlede, moderne Tankegang er besjælet af Fremstillingen om en mindre Tvang og en ophøjet Frihed og den uomstødelige Sandhed, at Naturen bliver sig selv lig i sine Værker. Siden hin mørke Tid — som forresten ikke er saa meget gammel — i hvilken man almindelig troede, at Menneskets Sjæl var fordærvet fra Grunden af og al menneskelig Digten og Higen var ond i hvilket enhver Handling, enhver Tanke og Følelse blev godkendt og indskrænket og i hvilken man aarelod den menneskelige Organisme ved ethvert Sygdomstilfælde, proppede Mennesket fuld af Medicin, berøvede det al Luft og holdt det saavidt muligt borte fra alle moderlige Helbredelsesmidler. Siden hine Tider, da man beslaglagde og fordrejede det menneskelige Gemyt gennem alle herskende Fordomme, inden det kunde uddanne sig til én naturlig Tankegang og indtil vore Dage, er denne Forestillings-Fremskridt stadig og hurtig vokset. Det bliver altid indlysende i ethvert Tilfælde, at jo mindre vi blive regerede, desto bedre blive vi ledede.

Med denne Besked ville ikke mange være tilfredse og som Følge deraf spørge: Hvorledes og hvorfor? De ville gaa over til de mindste Detailler og udgrunde alle Midler og Veje dertil. Hvorledes er det muligt som menneskeligt Væsen at leve videre, at spise og at sove, at arbejde og at elske, at bytte og at handle uden Regering? Vi ere saa vante til denne „Avtoritet“ i en hvilken som helst Livsstilling, at vi ikke kunne tænke eller forestille os de aller ringeste Afviklinger uden dens Indgriben og uden dens „Protektion.“ Men det er ikke Anarkismens Sag at give en afrundet Skitse af den fuldstændige Organisation for det frie, borgerlige Samfund, thi naar vi gjorde dette, kun med den ringeste Avtoritetsanvendelse, saa vilde det hedde sig, at vi satte den kommende Slægt nye Skranker i Vejen. Den Idé, som vi idag holder for at være den bedste, kan allerede i Morgen være tom og indholdsløs, og krystalisere den til en Trosbekendelse, saa vilde det være det samme, som at skabe en svær Forhindring. I al Fald, selv om vi ikke troer det, kunne vi dog formode og spaa at kompromitere et hvilketsomhelst større Princip gennem denne Udtalelse: „Lad de fremtidige frie Mænd sørge for sig selv,“ men vi kunne vel nok gennem vore nuværende Kundskaber til den menneskelige Karakter og af Naturlovene drage Slutninger af Fremtidens Anordninger.

(Fortsættes)

* * *

Hvad er en Revolution? — At Samfundslegemet trækker Brystet sammen og hoster for at faa Slimen bort fra Lungerne.

Skomager Lock-outen!

Som det vil være Læserne bekendt, blev Skotøjsarbejderne i et Antal af ca. 450 Mand den 15de December udelukkede fra 14 Fabrikker. her i Byen.

Aarsagen var den, at man ikke vilde modtage en Lonreduktion paa ca. 10—15 pCt

Da Kampen endnu vedvarer, advares mod Tilgang af Arbejdskraft.

Venner og Meningsfæller, som har Evne til at støtte de Udelukkede, kan indbetale Bidrag paa Skomagersvendenes Forbundskontor, Rømersgade 22 St. o G.

Diskussionsklubben Tolerance

afholder Diskussionsmøder hver Mandag Aften Kl. 8½ i Vingt-trois, Frederiksborggade 23.

Mandagen den 3die Februar er Æmnet:

Anarkismens Filosofi.

Alle har Adgang.

Udgiver: J. Moller. — Ansvarhavende Redaktor: P. Jensen.
Carl Andersens Bogtrykkeri.